

9. neděle v mezidobí A

*Uložte si tato má slova
do svého srdce a do své duše. (Dtn 11,18)*

První čtení

Deuteronomium 11,18.26-28

Mojžíš řekl lidu: "Uložte si tato má slova do svého srdce a do své duše. Přivažte si je jako znamení na svou ruku a budou jako značka mezi vašimi očima. Hle, já vám dnes nabízím požehnání a kletbu. Požehnání, když budete poslouchat příkazy Hospodina, vašeho Boha, které já vám dnes prikazuji. Kletbu, když příkazy Hospodina, vašeho Boha, poslouchat nebudete a ustoupíte z cesty, kterou vám já dnes prikazuji, a budete následovat cizí bohy, které jste neznali."

Druhé čtení

Římanům 3,21-25.28

(Bratři a sestry!) V nynější době se stalo zřejmým, že Bůh dává spravedlnost nezávisle na Zákonu. Svědčí o tom už Zákon a Proroci. Je to ospravedlnění, které dává Bůh na základě víry v Ježíše Krista, a to všem, kdo věří. Rozdílu není. Vždyť všichni jsou hříšníky a nedostává se jim Boží slávy. Z jeho milosti však docházejí ospravedlnění zdarma, protože je vykoupil Kristus Ježíš. Aby Bůh ukázal svou (spásnou) spravedlnost, ustanovil ho jako smírnou oběť v jeho krvi, která působí skrze víru. Jsme totiž přesvědčeni, že člověk je ospravedlňován skrze víru, beze skutků předepsaných Zákonem (Mojžíšovým).

Evangelium

Matouš 7,21-27

Ježíš řekl svým učedníkům: "Ne každý, kdo mi říká: 'Pane, Pane!', vejde do nebeského království, ale ten, kdo plní vůli mého nebeského Otce. Mnoho z nich mi řekne v ten den: 'Pane, copak jsme v tvém jménu neprorokovali? A nevyháněli jsme tvým jménem zlé duchy? A nedělali jsme tvým jménem mnoho divů?' Ale tehdy jim prohlásím: Nikdy jsem vás neznal. Pryč ode mě, kdo děláte nepravosti! Každý

tedy, kdo tato má slova slyší a podle nich jedná, podobá se rozvážnému muži, který si postavil dům na skále. Spadl déšť a přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům – ale nezřítíl se, protože měl základy na skále. Každý však, kdo tato má slova slyší, ale podle nich nejedná, podobá se pošetilému muži, který si postavil dům na písku. Spadl déšť, přivalila se povodeň, přihnala se vichřice a obořila se na ten dům – i zřítíl se a jeho pád byl veliký."

K zamyšlení

V nás všech působí protichůdné síly, které ovlivňují náš život. Jsou různorodé a nemohou být zredukovány jen na ty dobré nebo na ty špatné. Přesto při hlubším pohledu na nás samotné cítíme základní otázku: chceme sami sebe stavět do centra všech událostí, chceme se sami stát měřítkem všeho nebo chceme uznat někoho většího, koho nazývají věřící Bohem, učinit ho středem našeho života a všeho stvoření, začlenit ho do celkového systému a chceme to také vytvářet?

Stavit sami sebe do centra všech událostí a dělat ze sebe měřítko všeho znamená být zaměřen na vlastnictví, sociální výhody a moc, abychom zdůvodnili naši velikost, naši důstojnost a naši hodnotu. Naše blízké a svět vezmeme v potaz jen tehdy, pokud budou sloužit uskutečnění našich zájmů. Postavit do středu našeho života někoho většího a uznat, že jsme součástí většího celku, je na jedné straně osvobozující, na druhé straně to přináší výzvu. Osvobozující, protože usilování o světské, pozemské blaho v jeho rozmanitých podobách a formách se stává nepodstatným a přinášejícím výzvu, abychom se podíleli na budování toho, co nazýváme Božím královstvím uprostřed našeho světa.

Během našeho života vnímáme touhu po celistvém šťastném životě, neboť si všímáme, že jakožto pánové nad svými životy v našem vlastním světě nejsme schopni mu dát ten nejhlubší smysl. Biblická slova o bezpodmínečné náklonnosti Boha jsou hlubokou smysluplnou, uzdravující a osvobozující odpovědí, která nás udržuje v bdělosti, pomáhá nám nanovo zkoumat hnutí našeho srdce a motivy našich činů, abychom odkryli sebeklam nekalost. Když víme o Boží lásce nejen teoreticky, ale vědomě ji do nás připustíme, necháme se jí prostoupit, pokud se "dostane pod kůži", zasáhne srdce, teprve tehdy stojí dům našeho života na pevném základě, teprve tehdy se v nás stane "tělem a krví" a bude tak proměňovat naše myšlení a konání, které bude uzdravovat. Toto se může podařit jen tehdy, když budeme velmi vnímaví, staneme se "jedním uchem" a budeme dávat pozor na jemné signály okolo nás a v nás. O takovémto naslouchání Božího slova nejen ušima, ale celým naším bytím, hovoří první čtení. To, že se takovýmto způsobem v nás zakotví a zvnitřňuje nosný a pevný základ, na který se můžeme spolehnout i v době velkého existenčního ohrožení, nám říká dnešní evangelium.

Evangelium nás upozorňuje na více věcí: že vedle naslouchání a vnímání potřebuje ještě tu druhou stranu, která tomu dá tvar, která to promění ve skutek. Když konání "čin" nezůstává jen na povrchu, ale pramení z hloubky našeho srdce, pak se víra stává "opravdovou" a "účinnou" a vznikají díla proniknutá Božím duchem.